

RATES

Interior d'una nau enorme abandonada. Només hi ha llum sobre els nostres personatges; la resta de la nau és completament a les fosques. N'Alba està fermada a una cadira. En Frederic, dret, la mira.

Frederic: Tens por?

Alba no contesta. Està aterrida.

Frederic: Tens por? *(Silenci d'ella.)* Contesta.

Alba: Sí.

Frederic: Per què? Què creus que te faré?

Alba no contesta.

Frederic: No me facis repetir cada puta pregunta. Què creus que te faré?

Alba: Me mataràs.

Frederic: *(pensatiu)* Te mataré.

Alba: Sí.

Frederic: Massa simple. Què creus que te faré abans de matar-te?

Alba: Me... me... no... no ho sé.

Frederic: Au, va, fes servir la teva imaginació.

Alba: Me faràs mal.

Frederic: Concreta.

Alba: Me torturaràs.

Frederic: Com?

Alba: *(Espantada, plora)* Per favor...

Frederic: Contesta. Com?

Alba: Me...

Frederic: Te què?

Alba: Me... *(plora)*

Frederic: T'arrabassaré les ungles, per exemple?

Alba: Sí.

Frederic: Te trencaré els dits un per un?

Alba: Sí.

Frederic: No ploris. *(Ella no pot aturar)* No ploris, te dic!

N'Alba atura de plorar.

Frederic: Mira, a mi, això me fa tanta poca gràcia com a tu, t'ho asseguro. Però ets tu qui ha entrat aquí sense permís.

Alba: Jo no sabia... jo pensava que aquesta nau estava buida...només cercava un lloc tranquil per...

Frederic: Per què?

Alba: Per passar la nit.

Pausa llarga.

Frederic: Has fet una mala tria.

Frederic, amb lentitud, treu un sac i s'acosta a ella.

Frederic: Creu-me que preferiria no haver de fer això.

Alba: No! No! Per favor! Per favor! Auxili!

Frederic: Shhhh! No cridis. Tanmateix no te sentirà ningú.

Frederic li posa el sac al cap.

Alba: Atura, per favor. Atura!

Frederic: Shhh!

Alba: Atura de veres, collons!

Frederic: Què passa?

Alba: Treu-me això del cap!

Frederic: Tranquil·la, dona.

Alba: Desferma'm, per favor. Desferma'm.

Frederic: Alba... calma't.

Ell li treu el sac del cap i la desferma.

Frederic: Estàs bé?

Alba: Fas molta por.

Frederic: D'això se tracta, o no?

Alba: Ja, però...

Frederic: Què t'ha passat?

Alba: No res, ja està.

Frederic: No, ja està, no. T'has cagat. Estàs tremolant.

Alba: És que... no res.

Frederic: Vine aquí.

Frederic estira els braços, convidant-la a una abraçada.

A: *(negant amb el cap)* Estic bé.

En Frederic la mira, gens convençut.

Alba: Fris de treure'm de damunt aquesta seqüència.

Frederic: Amb un poc de sort, demà a aquesta hora ja l'haurem rodada.

Alba: Això si no la tornen ajornar.

Frederic: En el fons ens ha anat bé. La tenim agafada amb pines.

Alba: Com totes. Al ritme que rodam, ja me diràs.

Frederic: Però aquesta pot quedar molt *cutre* si no la clavam.

Alba: Jo aquí no puc assajar. Aquest lloc me fa por.

Frederic: Alba, és una nau abandonada. Aquí no hi ha ningú.

Alba: No ho saps.

F: rederic Sí que ho sé. Mira *(a l'exterior)* Hola! Hi ha qualcú? *(Cap resposta)* Hola! *(A n'Alba)* Ho veus? Ningú.

N'Alba es frega els canells.

Frederic: T'he fermat massa fort?

Alba: No. Som jo que, he estirat massa i m'he clavat les cordes.

Frederic: Per què t'has posat tan nerviosa? Hem rodat coses pitjors.

Alba: *(Esquiva)* Pitjors que aquesta? Jo no en record cap.

Frederic: No m'ho vols contar.

Se sent un renou al final de la nau. N'Alba mira cap on ha sonat el renou, inquieta.

Frederic: *(Tranquil)* Rates.

Ell treu una bossa de palets integrals i n'ofereix a n'Alba amb un gest. Ella nega amb el cap.

Frederic: Són integrals. Molt bons.

Alba: Com saps que aquesta nau està abandonada?

Frederic: Se veu d'enfora.

Alba: No se veu res.

Frederic: Ara no, però avui dematí s'hi veia. Aquí no hi ve ningú. Només hi ha un caramull de mobles fets pols allà deçà.

Pausa. Ell continua menjant.

Frederic: T'ha passat qualque cosa dins una nau? És això? Per això has posat aquesta cara quan t'he duit aquí?

Alba: No.

Frederic: Parlem-ho, Alba. No només perquè som amics, sinó perquè hem de rodar aquesta seqüència. Necessit saber perquè tens aquest pànic.

Alba: No tenc pànic.

Frederic: M'has fet aturar perquè estaves cagada.

Alba: Perquè no m'agrada aquest lloc, ja t'ho he dit.

Frederic: Explica-m'ho.

Alba: Per què? Què faràs si te dic que m'ha passat alguna cosa a una nau abandonada? Què faràs? Rebaixar el teu personatge per no fer-me tanta por? Canviar el guió i que el meu personatge se'n vagi a un hostel a passar la nit? No pots fer cap de les dues coses, així que deixa'm fer.

Pausa llarga. Ella agafa un palet integral de la bossa i li fa una mossegada.

Frederic: Te varen violar? És això?

Alba: No.

Frederic: Idò?

N'Alba calla.

Frederic: Te varen... apallissar, o torturar, te varen...?

Alba: *(l'interromp)* No he dit que m'hagi passat res, d'acord? Per què insisteixes tant?

Frederic: T'ho he de dir?

En Frederic s'acosta a n'Alba. Es miren d'aprop. N'Alba es retira.

Alba: No.

Pausa llarga.

Frederic: *(referint-se als palets, ella encara en té un o mig a la mà)* T'agraden?

Alba: Sí.

Frederic: N'hi ha uns d'espelta, de la mateixa marca, però no són tan bons.

Alba: Hi tornam?

Frederic: A assajar?

Alba: Sí.

Frederic: No me penses contar res.

Alba: No.

Petita pausa

Frederic: No, deixem-ho córrer. Anem.

Alba: No. Vull assajar.

Frederic: Alba...

N'Alba s'asseu a la cadira.

Alba: Va, ferma'm.

Frederic dubta.

Alba: Som actors i estam aquí per fer feina. O no?

Frederic agafa la corda i la ferma (flux).

Alba: Així no, Frederic. Estreny la corda com toca. *(Frederic dubta)* Va!

Frederic la ferma més fort.

A: Agafam des de "mira, a mi això me fa tan poca gràcia... i anam fins al final, sense aturar. Passi el que passi.

Frederic: D'acord.

A: I una cosa: no he de menester que me protegeixis, d'acord? Anem a per totes.

Frederic: A per totes.

A: Quan vulguis.

Frederic: Dóna'm un moment.

Tots dos resten en silenci una estona, concentrant-se mentre es miren. Finalment, entren en situació.

Frederic: Mira, a mi, això me fa tanta poca gràcia com a tu, t'ho assegur. Però ets tu qui ha entrat aquí sense permís.

Alba: Jo no sabia... jo pensava que aquesta nau estava buida...només cercava un lloc tranquil per...

Frederic: Per què?

Alba: Per passar la nit.

Pausa llarga.

Frederic: Has fet una mala tria.

Frederic, amb lentitud, treu un sac i s'acosta a ella.

Frederic: Creu-me que preferiria no haver de fer això.

Alba: No! No! Per favor! Per favor! Auxili!

Frederic: Shhhh! No cridis. Tanmateix no te sentirà ningú.

Frederic li posa el sac al cap.

Alba: Per favor!

Frederic: Calla!

Silenci. Se sent un renou fort al mateix lloc que la primera vegada . Frederic mira al munt per uns segons amb inquietud.

Alba: Frederic?

Frederic: Hem dit que no tallàvem.

Alba: Què ha estat això?

Frederic: Rates.

Se sent un altre renou provinent del mateix lloc.

Frederic: No te moguis.

Alba: Com vols que me mogui? Desferma'm. Frederic! Treu-me això del cap!

En Frederic, lentament, surt de la llum i es dirigeix cap al munt de mobles, que està a les fosques. Queda n'Alba, fermada a la cadira, i amb el sac pel cap que li impedeix veure res.

Alba: Frederic! Frederic! Em vols desfermar? Què fas? Frederic!

Silenci.

De sobte, se senten uns cops violents, potser un crit d'en Frederic, i després, silenci.

Alba: (Amb por) Frederic:?

Se senten uns passes que s'acosten a la cadira.

Alba: Contesta, per favor. Tenc por! Frederic:!

El personatge de les passes arriba a la zona il·luminada i mira n'Alba llargament. És un home de cabells llargs a qui veim poc la cara, mal vestit, mal afaitat i brut, amb la mirada fuita.

Alba: Frederic! *(Romp a plorar)* Tenc por, Frederic!

El personatge s'acosta a la cadira per darrera, agafa el respatllet i inclina la cadira sobre les dues potes de darrere. N'Alba crida. El personatge comença a arrossegar la cadira cap a la zona fosca. N'Alba, aterroritzada, crida i tots dos desapareixen en la foscor.

Marta Barceló
Sineu, febrer 2012